

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Journalen NB18 : 1850

Citation: Kierkegaard, Søren: "Journalen NB18 : 1850", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 23*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Anne Mette Hansen; Johnny Kondrup, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2007 , s. 87.
Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-nb18-txt-shoot-n82.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 23

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. [Læs CC0-erklæringen](#)

NB18:82

#

R. Nielsen – og jeg.

Aldrig har jeg qua Forfatter lidt som jeg har lidt med ham.

I Eensomhed med min Maalestok, saa gaaer det; jeg tænker slet ikke paa Andres Maalestok, eller jeg bilder mig ind, at de i deres Inderste lever efter samme Maalestok.

Men nu, at maatte udholde at lægge min Maalestok ved Siden af hans. Der var Øieblikke hvor jeg ikke var langt fra at blive angest og bange for mig selv. Og saa paa den ene Side at ville forcere ham, paa den anden Side at være bekymret for, om jeg ikke gjorde ham Uret, og saa den Ro, med hvilken han beroliger sig i, at saadan er Folk fleest, ja at han dog vel alligevel er adskilligt videre, hvad han vistnok ogsaa er, om end hans Tilfredshed og Ro stundom har været mig gyselig; og saa under alt Dette at ligge stille og vente, følende mig forpligtet til at vente. Thi det der bandt mig var bestandigt mit Guds-Forhold, at jeg for Gud havde besluttet at gjøre Forsøget med ham, saa jeg altsaa havde ubetinget at finde mig i Alt.

Og hvad har jeg saa faaet at vide? Ja, har jeg fra Begyndelsen havt en Følelse af, at jeg var det Exceptionelle, saa har jeg rigtignok faaet det bekræftet.

Og tilsidst ender det dog med, at han, ligesom hiin Pige, anseer mig for den listigste Bedrager – og just fordi jeg mod ham ikke har brugt Klogskab, medens han maaskee har villet bruge Klogskab mod mig, medens der vistnok ogsaa har været redelig Mening i ham.

Det Indtryk hans store Bog gjorde paa mig, var at hans Klogskab havde bedraget ham og at han saaledes ogsaa var kommet til at ville bedrage mig. Det bedrøvede mig dybt. Men paa Grund af Guds-Forholdet følte jeg mig forpligtet til at finde mig i Alt, forpligtet til ikke at bryde med ham men haabe.

Og saa skeer der noget Andet, saa vender Forholdene sig saa besynderlig, at han egl. er kommet til at bedrage sig selv. Thi Omverdenen paatog sig i Grunden mine Partes, og vil nu formodentlig yderligere paatage sig dem, og tvinge ham mere og mere til at vedgaae, at han egl. kun er Anmelder, og har saa den Magt over ham, at hans Begyndelse var usand.

Dette er yderst eenfoldigt; og dog kan det for ham
maaskee komme til at see ud, som var jeg dette
intrigante Hoved, der havde styret en heel Intrigue.

Forunderligt! O, men det er dog sandt, den Eenfoldige
kan man ikke bedrage.

#